

Tue Bierings tale ved modtagelsen af Reumerts hæderspris

Taler

Tue Biering
Instruktør

Dato

6. juni 2021

Sted

Odeon, Odense

Omstændigheder

Tue Biering modtog årets hæderspris for sit arbejde med dansk Scenekunst. Reumert-komiteen lagde bl.a. vægt på hans evne til at forandre samfundet gennem forestillinger, der insisterer på dialog og forståelse.

Tusind, tusind tak!

Det er jo rigtig fint at stå her, men det er også stærkt alarmerende.

Dels fordi man rent dramaturgisk jo godt ved, at det her er et højdepunkt, hvorfra det kun kan gå ned ad bakke.

Og dels fordi prismodtageren i denne situation plejer at kvittere med et underholdende indslag.

Og lige nu ville jeg virkelig ønske, jeg kunne synge eller steppe eller spille sav.

Det kan jeg ikke, og jeg har lovet ledelsen af arrangementet, at det vil jeg heller ikke prøve på.

Jeg kan faktisk ikke rigtig noget selv.

Jeg får altid andre til det. Skubber dem ind foran mig på scenen.

Jeg er nærmest misbruger af andre mennesker, og jeg kan ikke fungere uden.

Jeg har selvfølgelig haft alle mulige ideer til iscenesættelser her i aften, men har fået ordrer på, at det må jeg ikke. Det må kun være mig, der står her. Og jeg må ikke gemme mig bag nogen.

Jeg havde ellers en ide om, at jeg ville stå og sige et eller andet superbegavet om eksistens og opvækst, og samtidig ville mine forældre komme langsomt ind og stille sig på hver side af mig, og det ville være tydeligt, at de var her, fordi de har støttet mig og heppet på mig gennem hele mit liv.

Og så vil en del af mine gamle folkeskolelærere i en imponerende høj alder blive hjulpet ind på scenen efterfulgt af alle de dygtige mennesker, som tålmodigt prøvede at lære mig noget på teaterskolen, selvom jeg i en stor del af tiden, med alt for stor selvtillid, nægtede at modtage undervisning.

Dem ville jeg få båret ind, og de ville alle sammen stå her og se tilgivende på mig.

Og nu kommer alle dem, som gennem tiden har arbejdet med mig og udholdt min stædighed og mit utroligt ufine træk ved aldrig at blive helt tilfreds.

Alle medvirkende fra de mange umulige, underlige, uforklarlige projekter er her. Også dem fra Bangladesh, Thailand, Sydafrika og mange andre steder, som alle har siddet i karantæne i ugevis for at være her i dag. En større flok udviste asylansøgere, som tidligere har medvirket, er helt særligt kommet ind i landet for lige præcis denne dag.

Og så selvfølgelig alle scenograferne, dramaturgerne, lys- og lyddesignerne, producenterne, produktionslederne, teatercheferne, byggerne, rekvisitørerne, revisorerne, administratorerne, oversætterne, grafikerne, billetkontrollørerne og alle de mange andre, som gør det muligt.

De utallige forskellige udvalg af Statens kunstfond. De mange andre fonde, som gennem tiden har støttet. De særlige mennesker, som jeg til daglig arbejder sammen med i vores kompagni Fix&Foxy, og som gang på gang trods fysikkens og økonomiens love for – under ydmyge rammer – at realisere alle de mange ideer, vi har.

Og der er flere og flere blandt publikum, der nu rejser sig og begiver sig op på scenen, fordi de ved, det er dem, jeg taler om.

Og så vil Reumert-juryen komme på scenen, og i dagens anledning har jeg fået

dem overtalt til at tage kostumer på fra en græsk tragedie.

Der er efterhånden ret mange mennesker heroppe på scenen nu. Der er langt flere på scenen, end der er i salen.

Og så pludselig sænker lyset sig, og under trompetfanfarer vil en enkelt lyskegle pege op i loftet, hvorfra min kæreste og vores to børn vil blive hejst ned. Og nogle vil vide, at det her er en kæreste, som er så klog, og som altid følsomt holder mig fast igen og igen, når jeg tvivler. Og vores børn smiler overbærende og prøver at skjule, hvor kedeligt de selv synes teater er.

Et øjeblik er der helt stille, men så åbner bagvæggen sig, og bagved på en forhøjet tribune begynder et band at spille noget musik, som får alle på scenen til at kaste sig ud i en koreografi, der minder om nordkoreansk totalteater.

Og alle synger en sang om, hvor fantastisk teater er. Og om at vi skaber kunst, fordi vi ikke kan lade være, og fordi vi vil hinanden noget. Og det er en sang, der er let at synge, og nu synger alle, der sidder tilbage i salen også med.

Og nu kommer alle op på scenen, også dem der virkelig ikke bryder som interaktivt teater. Alle danser og glemmer fuldstændig, hvorfor de gør det. Alle undtagen mig.

For jeg vil stå derhenne ved udgangen og kigge på det hele og nyde, at det ikke er mig, der står heroppe.

Og jeg vil klappe af dem alle sammen, for det er jo alle dem, der er skyld i, at jeg faktisk står her i dag.

For det, vi laver, er enorme holdpræstationer.

Der er ikke nogen, der kan stå helt, fuldstændig alene.

Derfor er det også rigtig svært med priser og præmieringer til enkeltpersoner.

Derudover er det, vi laver, ikke eksakt videnskab. Der er ikke nogen, der er bedre end andre. Der er ikke et resultat på point. Der er ikke noget målfoto.

Og hvis der var, så ville jeg i forvejen blive diskvalificeret, for jeg er blevet dopet gennem hele mit liv med præstationsfremmende privilegier.

Alene det, at jeg er mand, er desværre dokumenteret stadig en positiv forskel.

Ligeledes min hudfarve og meget danske navn.

At jeg er heteroseksuel og ikke skal være bange for at blive hånet eller slået ned pga. af min seksualitet.

At jeg er vokset op i et hjem med bøger og lektiehjælp. Ikke vold, fattigdom eller misbrug.

At jeg er født med fuld funktionsfrihed.

At jeg er forholdsvis mentalt velfungerende – og ikke har oplevet krig, undertrykkelse og tortur.

Min fremtid er naturligvis uvis, men ikke en uendelig mørk afgrund. Jeg skal ikke være bange for at blive sendt væk fra min tilværelse i Danmark.

Alle de privilegier er jeg ikke i tvivl om, har gjort så mange ting meget lettere for mig gennem de sidste 48 år. Privilegier, som har været medvirkende til, at jeg kan stå her i dag.

Og det er virkelig et privilegium at få sådan en anerkendelse som denne.

Det føles dog også som en virkelighedsforskydning, for det stemmer ikke med den virkelighed, jeg lever i til daglig.

Til daglig føler jeg mig bare dårlig til alt. Føler mig ikke god nok, arbejder med angst og med skrøbelige økonomiske modeller og naive forestillinger om, at man måske kan være med til at gøre en lille forskel.

Dette er en festdag, og vi er mange, der gør os umage, så man ikke kan se angsten og det lave selvværd hos os.

Vi har forskellige strategier, og de fleste af os kommer hæderligt igennem det.

Men det værste, der kan ske, er, at vi tror, at vi er helt alene med det. At vi er de forkerte.

Derfor holder jeg virkelig meget af at arbejde med mennesker, som vil dele de sider af sig selv.

For vi er langt fra perfekte, og vi har brug for at genkende det i hinanden.

Jeg elsker at lave teater, fordi det er et sted, vi mødes, hvor vi ser hinanden, og hvor vi indlever os i hinandens liv.

Og jeg elsker også at lave teater, fordi det er så grænseløst og levende, og man kan blive ved med at udvikle det.

Jeg vil dedikere denne pris til fremtiden og til alle dem, som modigt bliver ved med at undersøge teatret og udvide grænserne – selvom der bliver skrevet dårligt om dem, og der aldrig er nogen priser til dem – men som 20 år senere er dem, der er med til at definere nye genrer.

Alle dem, der kommer til at rykke teatret meget længere, end jeg på nogen måde kan forestille mig. Og forhåbentligt lykkes med at samle det, som andre prøver at splitte.

Og selvom det, med denne pris, dramaturgisk er begyndelsen til en kæmpe personlig nedtur for mig, så håber jeg, at jeg stadig kan få lov til at være med, og jeg vil gøre mit allerbedste, på min egen måde, for at bidrage til, at vi mødes og taler sammen og lærer at forstå de sprog, som nogle gange bare er følelser dannet af hver vores baggrund, opvækst og kampe.

Tusind tak for en stor portion selvtillid med denne her pris, tak!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tue-bierings-tale-ved-modtagelsen-af-reumerts-haederspris>